

Την ίδια ημέρα, 7 Μαρτίου 1988, ο Θόδωρος και ο Γιάννης Μεριζιώτης καταθέτουν την κριτική τους ως αντιμιλιταριστές, προλητάριοι αναρχικοί και αρνούνται να υπηρετήσουν τον στρατό και κάθε μηχανισμό που προωθεί τον μιλιταρισμό.

«Στην εποχή μας, παρ' όλη την ανάπτυξη όσον αφορά στη γνώση του ανθρώπου για τον κόσμο που τον περιβάλλει, παρ' όλη την εξέλιξη των επιστημών και της τεχνολογίας, που δίνουν στον άνθρωπο τη δυνατότητα να αναπτύξει τον πολιτισμό του μακριά από τις βαρβαρότητες του παρελθόντος και να καθλιεργήσει την έννοια του πολίτη ως τις πιο ανθρώπινες διαστάσεις του, η ανθρωπότητα έχει να παλέψει μεταξύ της κοινωνίας και της συνέχισης της ζωής στον πλανήτη ή της βαρβαρότητας και του αφανισμού της.

Μετά το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου καπιταλιστικού Πολέμου, επιβλήθηκε στην ανθρωπότητα μια «νέα» σχέση μέσα από το πλήγμα εξάρτησης, που μοίρασε τον κόσμο σε ζώνες επιρροής. Οι μοντέρνες αυτοκρατορίες (υπερδυνάμεις) με τους δορυφόρους τους έπεσαν σε διαδικασίες λαφυραγωγής των προσδοκιών του λαού για χειραφέτηση και αυτοδιάθεση των λαών της Ευρώπης και του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου. Αυτή η νέα τάξη πραγμάτων που επέβαλαν οι ιμπεριαλιστές, δυτικοί και ανατολικοί, δεν διαφέρει στην ουσία, παρά στις λεπτομέρειές της από τη

συμφωνία του στάτους κβο που είχε επιβάλει η Αυστροουγγρική αυτοκρατορία μαζί με τη Ρωσική και τη μοναρχία της Ευρώπης στις αρχές του περασμένου αιώνα.

Η μιλιταριστική τεχνολογία που αναπτύχθηκε κύρια από την ανακάλυψη της ατομικής βόμβας και τη γέννηση της ισορροπίας του τρόμου, μέσα από τους πυρηνικούς εξοπλισμούς, έδωσε τη δυνατότητα στους ιμπεριαλιστές-μιλιταριστές (μέσα από την τεράστια δύναμη που διαθέτουν) να μιλούν και να αποφασίζουν για τις τύχες της ανθρωπότητας πίσω από τις πλάτες της. Οι διαπραγματεύσεις και αποφάσεις των Ρήγκαν-Γκορμπατσόφ (πέρα από τις μικροδιαφορές τους) είναι συνομιλίες και αποφάσεις που αφορούν στις τύχες του πλανήτη μας, από δύο κυβερνήτες που «εκπροσωπούν» το ένα τρίτο του πληθυσμού και αποφασίζουν εν αγνοία μας και ντε φάκτο για τα υπόλοιπα δύο τρίτα... Τα παραπάνω είναι η πραγματική ουσία της κατάστασης στον πλανήτη μας, κάνοντας φανερό το παιχνίδι που παίζεται πίσω από τις πλάτες των λαών, αλλά και υπενθυμίζοντας ότι όποια διαδικασία κινείται για την αμφισβήτηση του ρόλου των υπερδυνάμεων για ηγεμονία σε παγκόσμιο επίπεδο, αυτή αντιμετωπίζεται κατάλληλα. Οι επεμβάσεις ανά τον κόσμο, των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών, όσο και των σοσιαλιμπεριαλιστών (δεν χρειάζεται να αναφέρουμε ιστορικά παραδείγματα), μαρτυρούν του λόγου το αληθές.

Στα τέλη του αιώνα που διανύουμε, επιβάλλεται να μας προβληματίσει και να θέσουμε σε έντονη αμφισβήτηση όλο το πλέγμα των δομών, οικονομικών και θεσμικών, που επέβαλε ο καπιταλισμός σε παγκόσμιο επίπεδο, προκαλώντας τα σημερινά αδιέξοδα. Σε έναν αιώνα που η χειραγώγηση της εργατικής τάξης, αλλά και του φυσικού περιβάλλοντος και του ζωικού «βασιλείου» και της κοινωνίας από την οικονομία των μεγεθών και των αυτοσκοπών που επέβαλε η καπιταλιστική τάξη, πάνω και έξω από τις αναγκαιότητες της ίδιας της κοινωνίας, το να μιλάς έτσι γενικά και αόριστα για ειρήνη είναι φαρισαισμός, αφού οι επικυρίαρχοι είναι σε διαρκή ετοιμότητα και δράση...

Όταν αναλλογούν σαράντα οκτώ κιλά δυναμίτη σε κάθε κάτοικο του πλανήτη και δαπανώνται αστρονομικά ποσά και φυσικοί πόροι για τους στρατιωτικούς εξοπλισμούς, όταν το πυρηνικό οπλοστάσιο των υπερδυνάμεων είναι ικανό να καταστρέψει εκατό φορές τον πλανήτη μας, όταν έχει προχωρήσει η διαδικασία μιλιταριοποίησης του διαστήματος, όταν τα σύνορα των κρατών είναι τόσο συμπαγή και απροσπέλαστα όσο ποτέ άλλοτε στην ιστορία του ανθρώπου, όταν τέλος μετά τους δύο παγκοσμίους ιμπεριαλιστικούς πολέμους συνεχίζονται οι σφαγές με αμείωτη ένταση, μ' αυτό που ονομάζεται «περιφερειακές διενέξεις», πόλεμοι που στοιχίζουν και στοιχίζουν στην ανθρωπότητα το δεκαπλάσιο σε φυσικές καταστροφές, οικονομικούς πόρους και ανθρώπινα θύματα

και ο στρατός καθ' εαυτόν έχει αποκτήσει τεράστια οικονομική σημασία μέσα από το στρατιωτικό βιομηχανικό σύμπλεγμα και στηρίζει τα προβλήματα κύρια των καπιταλιστικών οικονομιών στις μητροπόλεις, εμείς δεν μπορούμε να μιλάμε για ειρήνη, χωρίς να θέτουμε σε αμφισβήτηση έναν από τους κυριότερους θεσμούς της καπιταλιστικής κοινωνίας, τον στρατό και τον μιλιταρισμό. Γιατί για μας το θέμα της ειρήνης, πέρα από συσχετισμούς και μεταβλητές, είναι ένα θέμα που εντάσσεται μέσα στις ταξικές διεργασίες.

Ως προλετάριοι αναρχικοί, είμαστε πολίτες αυτής της χώρας, αλλά και πολίτες του κόσμου και κατ' επέκταση πολίτες του σύμπαντος, και όχι υπήκοοι της σημερινής τάξης πραγμάτων.

Για τους παραπάνω λόγους και γι' αυτούς που θα αναφέρουμε συνοπτικά παρακάτω, εμείς, οι Μεριζιώτης Θόδωρος και Γιάννης, αρνούμαστε να υπηρετήσουμε στον στρατό και σε οποιοδήποτε μηχανισμό που προωθεί τον μιλιταρισμό. Αυτή μας η άρνηση είναι μια συνειδητή πράξη που πηγάζει μέσα από τις φιλοσοφικές μας πεποιθήσεις για την κοινωνία και την ατομική μας υπόσταση ως φυσικά πρόσωπα μέσα σ' αυτήν, και δεν είναι μια άρνηση της κοινωνίας, αλλά ενός θεσμού που επιβλήθηκε σ' αυτήν από την κυρίαρχη τάξη. Γιατί ο στρατός είναι ο σημαντικότερος κρατικός θεσμός για τη διατήρηση και διεύρυνση της ταξικής κοινωνίας και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Είναι θεσμοθετημένος και δομημένος πάνω στις αξίες της αστικής τάξης. Είναι μηχανισμός που στο εσωτερικό του προωθεί τις αξίες της αστικής τάξης στις πιο ακραίες της μορφές. Ο αυταρχισμός, ο σεξισμός, η έντονη ιεραρχία, η ομοιομορφία της ανθρώπινης συμπεριφοράς και γούστου, η διαδικασία μαζικοποίησης των φαντάρων, η τυφλή υπακοή προς τους ανώτερους, το ομαδικό όσο και το ατομικό καψόνι, το ρουσφέτι, το γλείψιμο, τα σκάνδαλα και οι κομπίνες από τις προμήθειες, ο καριερισμός και τόσα άλλα είναι χαρακτηριστικά γνωρίσματα του στρατού, αλλά κατ' επέκταση και της σημερινής «κοινωνίας». Είναι όργανο στήριξης και επιβολής του ιμπεριαλισμού, π.χ. βλήπε από την επέμβαση στο Βιετνάμ μέχρι την επέμβαση στη Λιβύη και από την επέμβαση στην Ουγγαρία μέχρι στο Αφγανιστάν. Είναι άμεσα συνδεδεμένος με την καπιταλιστική οικονομία μέσα από τη σύνδεση και σχέση αλληλεξάρτησης με το στρατιωτικό βιομηχανικό σύμπλεγμα των ΗΠΑ, βλήπε τις σχέσεις του αμερικάνικου κράτους με την Τζένεραλ Ελέκτρικ, Τζένεραλ Νταϊνάμικ κ.λπ. και έλλειμμα κρατικού προϋπολογισμού των ΗΠΑ. Αυτό το σύμπλεγμα τύπου «καρτέλ», μέσα από τις «περιφερειακές εντάσεις και συγκρούσεις», γεννά την ανάγκη τεράστιων δαπανών για τους λαούς από τον ξέφρενο ανταγωνισμό των εξοπλισμών που αυτό επιβάλλει σε συνεργασία με τις κυβερνήσεις των ιμπεριαλιστών για ανακούφιση του κεφαλαίου και διατήρηση και εξάπλωση της ηγεμονίας τους.

Στη χώρα μας (θα αναφερθούμε συνοπτικά γιατί ο χώρος μιας προκήρυξης είναι πολύ πιο περιορισμένος), μέχρι τη μεταπολίτευση ο στρατός ήταν ο κυριότερος ρυθμιστής του πολιτεύματος αυτονομημένος πολλές φορές από το οικονομικό πολιτικό κατεστημένο (βλέπε στρατιωτικά πραξικοπήματα και επεμβάσεις). Η στρατοκρατία από τη μεταπολίτευση και μετά αποκτά μορφή περισσότερο -«συντεχνιακή» και κινείται μέσα στα πλαίσια της συνταγματικότητας. Έχει μετασχηματιστεί σε τεράστιο απεργοσπαστικό μηχανισμό και φορέα φτηνής εργατικής δύναμης. Είναι απόλυτα εξαρτημένος εξοπλιστικά και τεχνολογικά από τους Αμερικανούς. Συμμετέχει και εξαρτάται από την ιμπεριαλιστική συμμαχία ΝΑΤΟ.

Για εμάς το όραμα για μια άλλη κοινωνία αυτοδιευθυνόμενη από τα εργασιακά και τα κοινοτικά συμβούλια δεν συμβιβάζεται σε καμιά περίπτωση με την έννοια του στρατού ή οποιουδήποτε άλλου πραιτοριανού σώματος, πάνω και έξω από την κοινωνία, γιατί την υπεράσπιση αυτής θα αναλάβει ο κάθε πολίτης μέσα από τη δημιουργία πολιτοφυλακών αναπόσπαστων από τη λαϊκή μάζα. Τα συνδικαλιστικά αιτήματα μέσα στον στρατό, αν και μερικά μας βρίσκουν αλληλέγγυους, με την έννοια όχι εσωτερικά στον στρατό διεξάγεται η ταξική σύγκρουση: από τη μια οι φαντάροι και οι εργαζόμενοι και από την άλλη τα μεσαία και ανώτερα στελέχη με τα συγκεκριμένα συμφέροντα και προνόμια. Κατ' αυτή την έννοια είμαστε συμπαραστάτες σε κάθε προσπάθεια φαντάρων στον στρατό η οποία υπονομεύει την πειθαρχία και τον καταναγκασμό που επιβάλλουν οι στρατοκράτες με τη δικαιολογία του «αξιόμαχου». Είμαστε αλληλέγγυοι τόσο στους αυθόρμητους αρνητές του στρατού (τρελόχαρτο), όσο και στους συνειδητά αρνητές, όπως ο Μαραγκάκης, και σε κάθε προσπάθεια και διαδικασία που γίνεται αυτή τη στιγμή για την ανάπτυξη αντιιμπεριαλιστικής συνείδησης στη χώρα μας. Τέλος είμαστε ενάντια στο αντιδραστικό στρατολογικό νομοσχέδιο που προώθησε το ΠΑΣΟΚ και αντανάκλα την ταξικότητά του. Όπως και στη συζήτηση που γίνεται να αναγνωριστεί η κοινωνική θητεία μόνο για μερικούς διανοούμενους και τεχνοκράτες, η οποία ουσιαστικά αποκρύπτει και μυθοποιεί τον ρόλο των θεσμών και τον χαρακτήρα των εργασιακών σχέσεων που είναι ταξικοί. Θέλουμε να βοηθήσουμε με τη στάση μας να προωθηθεί στις σημερινές συνθήκες το αίτημα της κοινωνικής θητείας στη χώρα για κάθε Έλληνα, ανεξάρτητα από πολιτικές ή φιλοσοφικές πεποιθήσεις, όπως και ανεξάρτητα από γνώσεις ή επάγγελμα που εξασκεί. Ως προλητάριοι στους μόνους θεσμούς που βλέπουμε ότι μπορούμε να ανταλλάξουμε τη θητεία μας (χωρίς να τους μυθοποιούμε) με ίσο χρόνο, είναι αυτοί της τοπικής αυτοδιοίκησης και της υγείας (μάλλον δύσκολο γιατί και αυτοί οι θεσμοί δεν είναι έξω από την κομματικοποίηση και τα εκλογικίστικα παζάρια για θέσεις και ανεύρεση εκλογικής πελατείας).

Να καθιερωθεί και στη χώρα μας ο θεσμός της κοινωνικής θητείας...

Να αποφυλακιστεί αμέσως ο αντιμιλιταριστής αγωνιστής Μαραγκάκης.

Φόρος τιμής στον παλαιστινιακό λαό που δοκιμάζεται αυτή τη στιγμή από την μπότα των στρατοκρατών φασιστών του Ισραήλ.

Υ.Γ. Όσοι θέλουν να στείλουν επιστολές και υπογραφές συμπαραστάσης παρακαλούνται να τις στείλουν στην «Αντιμιλιταριστική Δράση», Ταχυδρομική Θυρίδα 31791, Ταχυδρομικός Κώδικας 10035, Αθήνα.

Άνω Λιόσια 07/03/88,

Θόδωρος και Γιάννης Μεριζιώτης, Αντιμιλιταριστές προλετάριοι».